

**ĐẢNG ỦY KHỐI CƠ QUAN CHÍNH QUYỀN
CHI BỘ PHÒNG GIÁO DỤC VÀ ĐÀO TẠO**

CHUYÊN ĐỀ:
**HỌC TẬP VÀ LÀM THEO TƯ TƯỞNG,
ĐẠO ĐỨC, PHONG CÁCH HỒ CHÍ MINH**
**VỀ PHÒNG, CHỐNG SUY THOÁI TƯ TƯỞNG
CHÍNH TRỊ, ĐẠO ĐỨC, LỐI SỐNG, “TỰ DIỄN
BIẾN”, “TỰ CHUYỂN HÓA” TRONG NỘI BỘ**

NỘI DUNG:

PHẦN I: Quan niệm của HỒ Chí Minh về suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” trong nội bộ

PHẦN II: Tổ chức học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách HỒ Chí Minh để góp phần thực hiện Nghị quyết Trung Ương 4 (khóa XII)

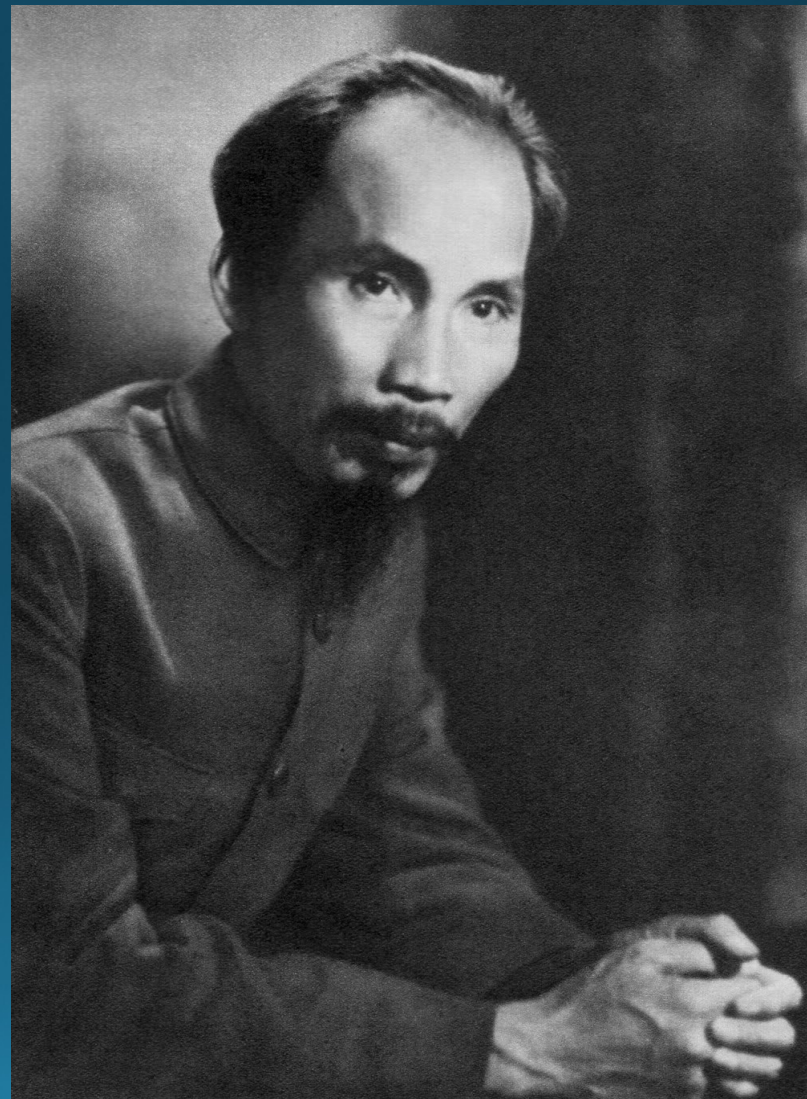

**PHẦN I: QUAN NIỆM CỦA HỒ CHÍ MINH
VỀ PHÒNG, CHỐNG SUY THOÁI
TƯ TƯỞNG CHÍNH TRỊ, ĐẠO ĐỨC,
LỐI SỐNG, “TỰ DIỄN BIẾN”,
“TỰ CHUYỂN HÓA” TRONG NỘI BỘ**

1. Quan niệm của Hồ Chí Minh về suy thoái tư tưởng chính trị

- Chủ tịch Hồ Chí Minh chỉ rõ những dấu hiệu suy thoái về tư tưởng chính trị, trước hết là **những biểu hiện phai nhạt lý tưởng cách mạng.**

- Người chỉ rõ phải đấu tranh với **những hiện tượng thờ ơ** trước những nhận thức lệch lạc, quan điểm sai trái:

“Nghe những lời bình luận không đúng cũng làm tỉnh, không biện bác. Thậm chí nghe những lời phản cách mạng cũng không báo cáo cho cấp trên biết. Ai nói sao, ai làm gì cũng mặc kệ”

- Người phê phán những đảng viên **dao động**, thiếu lý tưởng cách mạng:

“Nếu chỉ có công tác thực tế, mà không có lý tưởng cách mạng, thì cũng không phải là người đảng viên tốt. Như thế, chỉ là người sự vụ chủ nghĩa tâm thường”

- Người kiên quyết chống những nhận thức sai lệch về ý nghĩa, tầm quan trọng của lý luận và học tập lý luận chính trị:

“Trong Đảng ta hiện nay còn có nhiều người chỉ biết vùi đầu suốt ngày vào công tác sự vụ, không nhận thấy sự quan trọng của lý luận, cho nên còn có hiện tượng xem thường học tập hoặc là không kiên quyết tìm biện pháp để điều hòa công tác và học tập.”

-
- Người kiên quyết chỉ ra và đấu tranh với những biểu hiện không dám nhận khuyết điểm; khi có khuyết điểm thì thiếu thành khẩn, không tự giác nhận kỷ luật:

“Thái độ của một số khá đông cán bộ là: Đối với người khác thì phê bình đúng đắn, nhưng tự phê bình thì quá “ôn hòa”. Các đồng chí ấy không mạnh dạn công khai tự phê bình, không vui lòng tiếp thu phê bình – nhất là phê bình từ dưới lên, không kiên quyết sửa chữa khuyết điểm của mình”

-
-
- Trong phê bình thì nể nang, né tránh, ngại va chạm, thấy đúng không bảo vệ, thấy sai không đấu tranh:

“Có đồng chí đáng phải trừng phạt, nhưng vì cảm tình nể nang chỉ phê bình, cảnh cáo qua loa cho xong chuyện. Thậm chí có nơi che đậy cho nhau, tha thứ lẫn nhau, lừa dối cấp trên, giấu diếm đoàn thể. Thi hành kỷ luật như vậy làm cho các đồng chí không những không biết sửa lỗi mình mà còn khinh thường kỷ luật. Tai hại hơn nữa nếu kỷ luật của đoàn thể lỏng lẻo, những phần tử phản động sẽ có cơ hội chui vào là...

- Người cũng chỉ ra nhiều biểu hiện lợi dụng phê bình để nịnh bợ hoặc vu khống, bôi nhọ người khác với động cơ cá nhân không trong sáng:

“Khi phê bình ai, không phải vì Đảng, không phải vì tiến bộ, không phải vì công việc, mà chỉ công kích cá nhân, cãi bướng, trả thù, tiểu khí.”

“Phê bình là cốt giúp nhau sửa chữa khuyết điểm, cho nên thái độ của người phê bình phải thành khẩn, nghiêm trang, đúng mực.

Phải vạch rõ vì sao có khuyết điểm ấy, nó sẽ có kết quả xấu thế nào, dùng phương pháp gì để sửa chữa. Thuốc phải nhằm đúng bệnh.

Tuyệt đối không nên có ý mỉa mai, bới móc, báo thù. Không nên phê bình lấy lệ. Càng không nên “trước mặt không nói, xoi mói sau lưng””.

- HỒ Chí Minh chỉ ra và kiên quyết đấu tranh với những biểu hiện nói trong hội nghị khác, nói ngoài hội nghị khác:

“Lại có những người trước mặt thì ai cũng tốt, sau lưng thì ai cũng xấu. Thấy xôi nói xôi ngọt, thấy thịt nói thịt bùi. Theo gió bẻ buồm, không có khí khái.”

-
- Người phê phán những biểu hiện duy ý chí, áp đặt, bảo thủ, chỉ làm theo ý mình; không chịu học tập, **lắng nghe, tiếp thu ý kiến hợp lý của người khác:**

“Tự kiêu tức là cho mình việc gì cũng thạo, cũng làm được. Việc gì mình cũng giỏi hơn mọi người. Mình là thần thánh, không cần học ai, hỏi ai.”

- Kiên quyết chống những biểu hiện tham vọng chức quyền, không chấp hành sự phân công của tổ chức; kén chọn chức danh, vị trí công tác:

“Bệnh hiếu danh – Tự cho mình là anh hùng, là vĩ đại. Có khi vì cái tham vọng đó mà việc không đáng làm cũng làm. Đến khi bị công kích, bị phê bình thì tinh thần lung lay. Những người đó chỉ biết lên mà không biết xuống. Chỉ chịu được sướng mà không chịu được khổ. Chỉ ham làm chủ tịch này, Ủy viên nọ, chớ không ham công tác thiết thực.”

- Những biểu hiện chỉ tập trung giải quyết những vấn đề ngắn hạn trước mắt, có lợi cho mình:

“Bệnh cận thị – Không trông xa thấy rộng. Những vấn đề to tát thì không nghĩ đến mà chỉ chăm chú những việc tỉ mỉ.”

- Tranh thủ bổ nhiệm người thân, người quen, người nhà dù không đủ tiêu chuẩn, điều kiện giữ chức vụ lãnh đạo, quản lý hoặc bố trí, sắp xếp vào vị trí có nhiều lợi

ích
Tư túng – Kéo bè, kéo cánh, bà con bạn hữu mình, không tài năng gì cũng kéo vào chức này, chức nọ. Người có tài có đức, nhưng không vừa lòng mình thì đẩy ra ngoài. Quên rằng việc là việc công, chứ không phải việc riêng gì dòng họ của ai... Hỏng việc đã có đoàn thể chịu, cốt cho bà con, bạn hữu có địa vị là được.”

2. Quan niệm của Hồ Chí Minh về suy thoái đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” trong nội bộ

- Người thẳng thắn đấu tranh với mọi biểu hiện cá nhân chủ nghĩa, sống ích kỷ, thực dụng, cơ hội, vụ lợi. Người gọi đó là các căn bệnh:

“Óc hẹp hòi - Ở trong Đảng thì không biết cất nhắc những người tốt, sợ người ta hơn mình. Ở ngoài Đảng thì khinh người, cho ai cũng không cách mạng, không khôn khéo bằng mình. Vì thế mà không biết liên lạc hợp tác với những người có đạo đức tài năng ngoài Đảng. Vì thế mà người ta uất ức và mình thành ra cô độc”

“Bệnh tham lam – Những người mắc phải bệnh này thì đặt lợi ích của mình lên trên lợi ích của Đảng, của dân tộc, do đó mà chỉ “tự tư tự lợi”. Dùng của công làm việc tư. Sinh hoạt xa hoa, tiêu xài bừa bãi... Không xoay của Đảng thì xoay của đồng bào... đạo đức cách mạng thế nào, dư luận chê bai thế nào cũng mặc”

“Bệnh hữu danh vô thực – Làm việc không thiết thực, không từ chỗ gốc, chỗ chính, không từ dưới làm lên. Làm cho có chuyện, làm lấy rồi. Làm được ít suýt ra nhiều, để làm một bản báo cáo cho oai, nhưng xét kỹ thì lại rỗng tuếch.”

“Bệnh kiêu ngạo – Tự cao, tự đại, ham địa vị, hay lên mặt. Ưa người ta tâng bốc mình, khen ngợi mình. Ưa sai khiến người khác.

Hễ làm được việc gì hơi thành công thì khoe khoang vênh váo, cho ai cũng không bằng mình.

Không thèm học hỏi quần chúng, không muốn cho người ta phê bình. Việc gì cũng muốn làm thầy người khác.”

“Óc quân phiệt quan liêu – Khi phụ trách ở một vùng nào thì như một ông vua con ở đấy, tha hồ hách dịch, hạnh hợe.

Đối với cấp trên thì xem thường, đối với cấp dưới cậy quyền lấn áp. Đối với quần chúng ra vẻ quan cách làm cho quần chúng sợ hãi.

Cái đầu óc “ông tướng, bà tướng ấy” ấy đã gây ra bao ác cảm, bao chia rẽ, làm cho cấp trên xa cấp dưới, đoàn thể xa nhân dân.”

“Làm việc lối bàn giấy – Thích làm việc bằng giấy tờ thật nhiều. Ngồi một nơi chỉ tay năm ngón không chịu xuống địa phương kiểm tra công tác và để chỉ vạch những kế hoạch thi hành chỉ thị, nghị quyết của đoàn thể chu đáo...

Nó làm cho chúng ta không đi sát phong trào, không hiểu rõ được tình hình bên dưới, cho nên phần nhiều chủ trương của chúng ta không thi hành được đến nơi đến chốn.”

*“Bệnh mệnh lệnh – Tổ ra ở chỗ
hay dựa vào chính quyền mà bắt dân làm,
ít tuyên truyền giải thích cho dân tự giác,
tự động.”*

-
- Người kiên quyết đấu tranh chống tham ô, lãng phí, lợi dụng chức vụ, quyền hạn cầu kết với các đối tượng khác để trục lợi.

“còn có một số ít cán bộ, đảng viên mà đạo đức, phẩm chất còn thấp kém. Họ mang nặng chủ nghĩa cá nhân, việc gì cũng nghĩ đến lợi ích riêng của mình trước hết... Họ tham lam trục lợi, thích địa vị quyền hành. Họ tự cao tự đại, coi thường tập thể, xem khinh quần chúng, độc đoán chuyên quyền. Họ xa rời quần chúng, xa rời thực tế, mắc bệnh quan liêu, mệnh lệnh.”

“Óc bè phái: Ai h²ầu v¹ới mình thì dù nói không đúng cũng nghe, tài không có cũng dùng. Ai không thân v¹ới mình thì dù họ có tài cũng tìm cách đì họ xuống, họ nói phải m²ấy cũng không nghe.”

“Kéo bè kéo cánh: Từ bè phái mà đi đến chia rẽ. Ai hợp với mình thì dù người xấu cũng cho là tốt, việc dở cũng cho là hay, rồi che đậy cho nhau, ủng hộ lẫn nhau. Ai không hợp với mình thì người tốt cũng cho là xấu, việc hay cũng cho là dở, rồi tìm cách gièm pha, nói xấu, tìm cách đèm người đó xuống... Nó làm mất sự thân ái, đoàn kết giữa đồng chí. Nó gây ra những mối nghi ngờ.”

PHẦN II:

**TỔ CHỨC HỌC TẬP VÀ LÀM THEO
TƯ TƯỞNG, ĐẠO ĐỨC, PHONG CÁCH
HỒ CHÍ MINH ĐỂ GÓP PHẦN THỰC HIỆN
NGHỊ QUYẾT TRUNG ƯƠNG 4 (KHÓA XII)**

1. Tăng cường công tác giáo dục và tuyên truyền, xây dựng tinh thần chống suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” trong cán bộ, đảng viên và Nhân dân

- Tăng cường ý thức trách nhiệm, đề cao vai trò phục vụ Nhân dân, phục vụ Tổ quốc của đội ngũ cán bộ, công chức.

- Giáo dục tinh thần phục vụ Nhân dân cho cán bộ, công chức, **những người có chức quyền, địa vị, có nhiều điều kiện và khả năng xuất hiện suy thoái:**
 - + Giáo dục đạo đức cách mạng.
 - + Nâng cao ý thức phục vụ Nhân dân trong thực thi công vụ.
 - + Giáo dục tinh thần trong sạch, liêm khiết.

2. Hoàn thiện các văn bản pháp luật về phòng chống suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa”

- Rà soát, bổ sung, hoàn thiện các quy định, văn bản quy phạm pháp luật về quản lý, điều hành.
- Tăng cường trách nhiệm của người đứng đầu.
- *“Pháp luật phải thẳng tay trừng trị những kẻ bất liêm, bất kỳ kẻ ấy ở địa vị nào, làm nghề nghiệp gì”.*

3. Tăng cường công tác kiểm tra, giám sát của Đảng và Nhà nước

4. Phát huy dân chủ, hoàn thiện cơ chế để huy động Nhân dân tham gia phòng, chống suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa”

“Quản lý phải dân chủ, tài chính phải công khai – Sổ sách phải minh bạch.”

“Mở rộng dân chủ phê bình trong cơ quan và ngoài quần chúng, từ trên xuống và từ dưới lên. “Trên đe dưới búa” của phê bình, thì nhất định tẩy được bệnh quan liêu, tham ô, lãng phí.”

5. Tổ chức học tập, thảo luận, liên hệ và lựa chọn những việc làm theo của tập thể và cá nhân cán bộ, đảng viên, công chức và viên chức

- Chú trọng tuyên truyền, biểu dương, nhân rộng gương điển hình, cách làm hay, gương người tốt, việc tốt của các địa phương, cơ quan, đơn vị.
- Đẩy mạnh tuyên truyền trong quần chúng nhân dân, vận động Nhân dân tích cực học tập và làm theo lời Bác.
- Tích cực phát hiện, đấu tranh, ngăn chặn tình trạng suy thoái, thực hiện nghiêm túc phê bình

C ờ m ề n các đ ồng chí đã chú ý l ắng nghe